

Hugo Bouter

Alle vlees is als gras

‘Een stem zegt: Roep! En hij zegt: Wat moet ik roepen? Alle vlees is gras en al zijn goedertierenheid als een bloem op het veld. Het gras verdort, de bloem valt af, als de Geest van de HEERE erover blaast. Voorwaar, het volk is gras. Het gras verdort, de bloem valt af, maar het Woord van onze God bestaat voor eeuwig.’

Jesaja 40:6-8

Het gras verdort

De Bijbel gebruikt het beeld van het gras om de sterfelijkheid en de vergankelijkheid van de mens aan te duiden, die door God uit de aardbodem is genomen (Gen. 2:7; 3:19). Dit geeft de breekbaarheid en de broosheid van het menselijk bestaan aan. Het gras verdort als de hete oostenwind erover waait, en de bloem valt af. Zo komt er ook snel een einde aan ons leven en keren wij terug tot stof, als de Heere dit in Zijn regering zo beschikt (Pred. 3:20; 12:7). Zelfs van de pracht en de aantrekkelijkheid van het leven blijft niets over, die valt af als een bloem.

De profeet Jesaja was ook niet de eerste die dit opmerkte. Job maakte dezelfde vergelijking: 'De mens, uit een vrouw geboren, is kort van dagen en zat van onrust. Als een bloem ontluikt hij en verwelkt' (Job 14:1-2). Bovendien gebruikte Mozes dit beeld in psalm 90, en David in psalm 103. In deze psalmen wordt ook verwezen naar de genoemde verzen uit Genesis 2 en 3. De mens is een sterveling, die uit het stof genomen is en daarheen terugkeert, als hij door Gods toorn wordt getroffen. Mozes heeft dit ondervonden met het morrende volk in de woestijn, maar toch stelde hij zijn hoop steeds weer op Gods goedheid en de duurzaamheid van Zijn

werk. Dat is ook de teneur van psalm 103, waarin David de rijkdom en de standvastigheid van Gods goedertierenheid bejubelt. Gods goedheid overtreft veruit de kortstondigheid van het menselijk bestaan.

Hij blijft Dezelfde

Het treft ons dat wij dit beeld ook tegenkomen in psalm 102, die betrekking heeft op de verwerping en de verhoging van de Messias: 'Mijn hart is verzengd en verdord als gras (...) vanwege Uw toorn en Uw verbolgenheid, omdat U Mij hebt opgenomen en neergeworpen. Mijn dagen zijn als een langgerekte schaduw, en Ik verdor als gras'. Het Nieuwe Testament past de psalm duidelijk toe op Christus. Hij ging in de dood en Hij werd getroffen door Gods toornloed, maar als de Opgestane komt er aan Zijn jaren geen einde. Hij blijft tot in eeuwigheid Dezelfde (vgl. Hebr. 1:10-12 met Ps. 102:26-28).

Zijn dagen op aarde werden inderdaad verkort, en Hij werd weggenomen op de helft van Zijn dagen. Zijn leven werd plotseling afgesneden, en het verdorde als gras. Maar dat gebeurde, omdat Hij *in onze plaats het oordeel van God onderging*. Het geweldige antwoord van Gods kant op Zijn lijden was, dat Hij werd opgewekt uit de doden en een ereplaats aan Gods rechterhand in de hemel kreeg. Christus stierf en Hij is opgestaan: dat maakt ons heil nu zeker en het garandeert een veel betere bestemming dan te vergaan als gras.

Gods woord blijft tot in eeuwigheid

In Jesaja 40 zien wij namelijk – en dit sluit aan op het contrast dat in psalm 102 wordt getekend – dat er iets is dat wel standhoudt tegenover de vergankelijkheid van de sterveling. Dat is het woord van onze God, dat blijft tot in eeuwigheid (Jes. 40:8). Het gaat hier om het geschreven woord, en de zekere beloften van God voor Zijn volk. Maar we kunnen ook denken aan het vleesgeworden Woord, de eniggeboren Zoon die de Vader heeft verklaard. Jesaja profeteert immers over de komst van Christus en het optreden van de voorloper, Johannes de Doper (Jes. 40:3). Welnu, Christus blijft altijd Dezelfde, ook al gaat Zijn weg dwars door de dood. Hij blijft en Zijn jaren zullen niet ophouden (Hebr. 1:11-12). Hij blijft, ook al moest Hij de plaats van het zondige volk innemen in de vuurgloed van het gericht, waarvoor niemand kon standhouden. Hij houdt stand en Hij brengt langs deze weg ook Zijn kudde in veiligheid, waarvoor Hij Zijn leven heeft afgelegd (Jes. 40:11).

De profetie van Jesaja 40:8 wordt tweemaal aangehaald in het Nieuwe Testament. Jakobus past het vers vooral toe op de rijken, die als een bloem van het gras verwelken en vergaan, wanneer de Rechter met Zijn oordeel komt (Jak. 1:10-11; 5:1-9). Petrus bepaalt ons bij de tegenstelling die we al hebben overdacht. Zijn thema aan het slot van hoofdstuk 1 is de aard van de nieuwe geboorte uit onvergankelijk zaad, namelijk door Gods levend en blijvend woord (1 Petr. 1:22-25). Want alle vlees is als gras en zijn heerlijkheid als een bloem van het gras. Het gras verdort en de bloem valt af, maar het woord van de Heer blijft tot in eeuwigheid. Dit nu is het woord dat ons verkondigd is en waardoor wij tot nieuw leven zijn gewekt.

De natuurlijke mens verdort als gras en komt jammerlijk om in het oordeel van God. Maar voor de gelovige is er hoop en eeuwig leven, doordat hij opnieuw geboren is door het levende en blijvende woord van God. Hij draagt een nieuw karakter en vertoont de kenmerken van de bron waaruit hij is geboren. Hij heeft nieuw leven in Christus ontvangen, het eeuwige leven, en komt niet meer in het oordeel. De conclusie is dan ook dat de gelovige niet meer wordt gekenmerkt door de sterfelijkheid en de vergankelijkheid van de eerste mens. Hij is deelgenoot geworden van de goddelijke natuur (2 Petr. 1:4).

Evenals de apostel Petrus ontleent hij zijn leven aan de Petra, de Rots die niet wankelt of valt. Dat is Christus Zelf als de Zoon van de levende God (Matt. 16:16-18). Wij zijn verbonden met Hem, die dood geweest is maar nu leeft tot in alle eeuwigheid (Openb. 1:18). Misschien zullen we ontslapen voor de komst van de Heer, en zal ons lichaam terugkeren tot stof. Toch zal dit bij Zijn komst bekleed worden met onvergankelijkheid en onsterfelijkheid, en voor altijd aan de macht van de dood worden ontrukkt. De Heer komt en zal de Zijnen tot Zich nemen en hen voor altijd verlossen van de macht van dood en graf. Met Hem blijven wij tot in eeuwigheid!

Oude Sporen 2018

